

ROZPORZĄDZENIE

MINISTRA KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO¹⁾

z dnia

2016 r.

w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe

Na podstawie art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym, zwane dalej „maksymalnymi stawkami opłat”, nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi.

§ 2. Maksymalne stawki opłat wynoszą w przypadku udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego:

1) za pośrednictwem systemu teleinformatycznego – 118 zł za jednorazowe udostępnienie;

2) w formie kopii (reprodukcji) cyfrowej – 172 zł za jeden skan lub fotografię cyfrową zapisane na nośniku cyfrowym;

3) w formie fotografii:

a) za sztukę w formacie nie większym niż 50x60 cm – 168 zł,

b) za 1m² w formacie większym niż określony w lit. a – 513 zł;

4) w formie papierowej:

a) za jedną stronę odbitki lub wydruku kolorowego:

- w formacie A-4 – 33 zł,

- w formacie A-3 – 61 zł,

b) za jedną stronę odbitki lub wydruku czarno-białego:

- w formacie A-4 – 25 zł,

- w formacie A-3 – 45 zł;

---

¹⁾ Minister Kultury i Dziedzictwa Narodowego kieruje działem administracji rządowej - kultura i ochrona dziedzictwa narodowego, na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 listopada 2015 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (Dz. U. poz. 1894).

5) w formie nagrania dźwięku lub obrazu i dźwięku na nośnik cyfrowy – 63 zł za każdą rozpoczętą godzinę nagrania;

6) w sposób inny niż określone w pkt 1-5 – 86 zł za każdą rozpoczętą godzinę koniecznej pracy pracownika muzeum.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 16 czerwca 2016 r.

MINISTER

KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO

w porozumieniu:

MINISTER CYFRYZACJI

Za zgodność pod względem
prawnym i redakcyjnym

DYREKTOR

Departamentu Legislacyjnego

podpis

DYREKTOR

Departamentu Legislacyjnego

Dorota Żebrowa

UZASADNIENIE

Projektowane rozporządzenie ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe stanowi wykonanie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352).

W dotychczasowym stanie prawnym, stosownie do przepisu art. 23a ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2015 r. poz. 2058, z późn. zm.), instytucje kultury i inne podmioty prowadzące działalność kulturalną nie były zobligowane do udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego w celu ich ponownego wykorzystywania. Dopiero przepis art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego przewidując, że przepisy tej ustawy nie będą miały zastosowania do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu państwowych lub samorządowych instytucji kultury oraz innych podmiotów prowadzących działalność kulturalną, wprowadził jednocześnie wyjątek od ww. zasady. Wyjątek ten dotyczy zastosowania przepisów ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego do informacji sektora publicznego będącej w posiadaniu muzeów państwowych lub muzeów samorządowych, bibliotek publicznych, a także archiwów tworzących państwową sieć archiwalną oraz innych jednostek organizacyjnych prowadzących działalność archiwalną w zakresie państwowego zasobu archiwalnego. W związku z powyższym w dotychczasowym stanie prawnym nie było przepisów, które określałyby maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea.

W projektowanym rozporządzeniu zostały ustalone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacje te zostały wytworzone, nakładane przez państwowe lub samorządowe muzea. Należy podkreślić, że opłaty te nie dotyczą udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

Ustalając maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea dokonano podziału udostępnianej lub przekazywanej informacji sektora publicznego pod względem nośnika, na którym informacja ta jest udostępniana lub przekazywana przez muzeum podmiotowi, który wystąpił o udzielenie lub udostępnienie tej informacji. Wyodrębniono cztery formy przekazywania informacji: w formie informacji teleinformatycznej, w formie kopii cyfrowej utrwalonej na nośniku cyfrowym, w formie fotografii oraz w formie odbitki kserograficznej na papierze. Powyższe wyodrębnienie wynika z faktu, iż informacjami sektora publicznego, które znajdują się w posiadaniu muzeów, są wizerunki muzealiów w rozumieniu art. 25a ustawy z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 978, z 2015 r. poz. 1505 oraz z 2016 r. poz. 352) oraz powiązane z nimi treści powstałe w wyniku realizacji określonych tą ustawą celów tego rodzaju instytucji kultury. Przykładowo można wymienić dokumentację wizualną muzealiów (fotografie, skany), informacje identyfikacyjne muzealiów zawarte w inwentarzach i kartach ewidencyjnych, opisy muzealiów i ich kolekcji sporządzane na potrzeby wystaw stałych i czasowych, komunikaty prasowe dotyczące muzealiów, informacje o wartościach i treściach muzealiów, informacje dotyczące wydarzeń edukacyjnych, działalności wydawniczej i poszczególnych publikacji.

Ustalając maksymalną wysokość stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub samorządowe muzea uwzględniono koszt nadania informacji formy, w której zostanie ona udostępniona lub przekazana oraz koszty związane z przekazaniem tej informacji podmiotowi, który o jej udostępnienie lub przekazanie wystąpił. Jednocześnie uwzględniono koszty wynikające z gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania oraz ochrony i ustalania praw do udostępnianej lub przekazywanej informacji, co umożliwił przepis art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Pod uwagę wzięto także, co również umożliwi wspomniany przepis, rozsądny zwrot z inwestycji ustalony na poziomie 6,5%. Wartość ta nie przekracza o 5 punktów procentowych stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego. Stopa referencyjna od dnia 5 marca 2015 r. wynosi 1,50.

Należy podkreślić, że w projekcie zostały określone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe lub

samorządowe muzea. Wspomniane instytucje kultury mają jednak możliwość pobierania tego rodzaju opłat o niższej wysokości albo odstąpienia od ich nałożenia.

W związku z tym, że określania maksymalnej wysokości stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez państwowe muzea lub samorządowe muzea nie regulują w obecnym stanie prawnym żadne przepisy, w projekcie rozporządzenia nie zamieszczono przepisów przejściowych.

W celu kształtowania w muzeach państwowych lub samorządowych stawek za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego zgodnie z przepisami ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego projektowane rozporządzenie powinno wejść w życie z dniem wejścia w życie tej ustawy, tj. z dniem 16 czerwca 2016 r.

Projektowane rozporządzenie jest zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Regulacje zawarte w projektowanym rozporządzeniu nie stanowią przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039, z późn. zm.), zatem nie podlega ono notyfikacji.

Projektowane rozporządzenie nie musi być przedstawione instytucjom i organom Unii Europejskiej ani Europejskiemu Bankowi Centralnemu celem uzyskania opinii, dokonania konsultacji albo uzgodnienia w rozumieniu § 27 ust. 4 uchwały Nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. poz. 979, z późn. zm.).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie zostało udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (<http://bip.mkidn.gov.pl>).

<p>Nazwa projektu</p> <p>Rozporządzenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego w sprawie maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe</p> <p>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące</p> <p>Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego Ministerstwo Cyfryzacji</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</p> <p>Jarosław Sellin Sekretarz Stanu w Ministerstwie Kultury i Dziedzictwa Narodowego</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</p> <p>Piotr Szpanowski Zastępca Dyrektora Departamentu Dziedzictwa Kulturowego tel.: 22 42 10 556, fax: 22 826 30 59, e-mail: ddk@mkidn.gov.pl</p>	<p>Data sporządzenia</p> <p>16 maja 2016 r.</p> <p>Źródło: art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352)</p> <p>Nr w wykazie prac</p> <p>12</p>
--	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego wprowadziła możliwość nakładania przez muzea państwowe lub muzea samorządowe opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego. Wprowadzenie takiej możliwości spowodowało konieczność określenia maksymalnych stawek tego rodzaju opłat nakładanych przez muzea państwowe lub muzea samorządowe. Jako podmiot, który obowiązany jest określić wysokość maksymalnych stawek został wskazany w upoważnieniu do wydania w tym zakresie aktu wykonawczego, zawartym w przepisie art. 18 ust. 3 wspomnianej ustawy, minister właściwy do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji.

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

W projektowanym rozporządzeniu zostały ustalone maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach komercyjnych lub niekomercyjnych innych niż pierwotny publiczny cel, dla którego informacje te zostały wytworzone, nakładane przez państwowe lub samorządowe muzea. Wspomniane instytucje kultury mają jednak możliwość pobierania tego rodzaju opłat o niższej wysokości albo odstąpienia od ich nałożenia. Należy także podkreślić, że opłaty te nie dotyczą udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

Z analizy materiałów udostępnionych przez Komisję Europejską wynika, że do tej pory 8 krajów członkowskich implementowało Dyrektywę 2013/37/UE, tj.: Wielka Brytania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Szwecja, Austria, Dania i Holandia. Wielka Brytania, Niemcy, Grecja, Hiszpania, Szwecja i Austria implementowały Dyrektywę wprost. W Szwecji wprowadzono specjalny wyjątek dla BAM, ale bez dodatkowych kosztów ochrony i ustalenia praw, natomiast w Holandii – specjalny wyjątek tylko dla bibliotek i muzeów, a w Danii nie przewidziano specjalnych wyjątków dla BAM..

Wielka Brytania:

2015 No. 1415 PUBLIC SECTOR INFORMATION. The Re-use of Public Sector Information Regulations 2015

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu m.in. do muzeów zostały określone w pkt 15 paragrafie 7, w związku z paragrafem 3(c), 8 i 11 ww. aktu prawnego. W odniesieniu do zasad regulujących pobieranie opłat ustawodawca ustanawia, że w każdym przypadku w odniesieniu m.in. do muzeów całkowity przychód z wydawania i zezwalania na ponowne wykorzystywanie dokumentów we właściwym okresie obrachunkowym nie może przekroczyć sumy (a) kosztów bezpośrednich, (b) rozsądnego podziału kosztów pośrednich i ogólnych związanych z gromadzeniem, produkowaniem, reprodukowaniem, rozpowszechnianiem, ochroną i ustalaniem praw oraz (c) rozsądnego zwrotu

z inwestycji. Ustawa zakłada zwolnienie muzeów z obowiązku stosowania metody kosztów krańcowych. Instytucje te będą miały możliwość pobierania wyższych opłat, niż pozostałe podmioty zobowiązane podlegające pod zakres omawianego aktu prawnego.

Niemcy

Erstes Gesetz zur Änderung des Informationsweiterverwendungsgesetzes* Vom 8. Juli 2015, Bundesgesetzblatt Jahrgang 2015 Teil I Nr. 29, ausgegeben zu Bonn am 16. Juli 2015

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu m.in. do muzeów zostały określone w rozdziale 5, paragrafie 4 w związku z paragrafem 2 pkt 3 ww. aktu prawnego.

W zakresie obliczania opłat w odniesieniu m.in. do muzeów akt prawny przewiduje możliwość pobierania opłat wyższych niż koszty krańcowe, nieprzekraczających jednak kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Ustawodawca nie zdecydował się na wprowadzenie generalnej zasady nieodpłatności w odniesieniu do ponownego wykorzystywania przekazywanych informacji sektora publicznego.

Uwzględniony został także wyjątek przewidziany w Dyrektywie dający możliwość pobierania wyższych opłat przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych oraz w odniesieniu do dokumentów, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów. Podobne rozwiązanie przyjęto w Austrii (Bundesgesetz mit dem das Informationsweiterverwendungsgesetz geändert wird (Federal Act amending the law on the re-use of public sector information), BGBl I nr. 76/2015, 9.07.2015), Grecji (Ανοικτή διάθεση και περαιτέρω χρήση εγγράφων, πληροφοριών και δεδομένων του δημόσιου τομέα, τροποποίηση του ν. 3448/2006 (Α' 57), προσαρμογή της εθνικής νομοθεσίας στις διατάξεις της Οδηγίας 2013/37/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, περαιτέρω ενίσχυση της διαφάνειας, ρυθμίσεις θεμάτων Εισαγωγικού Διαγωνισμού Ε.Σ.Δ.Δ.Α. και άλλες διατάξεις.). W Hiszpanii (Ley 18/2015, de 9 de julio, por la que se modifica la Ley 37/2007, de 16 de noviembre, sobre reutilización de la información del sector público, BOE no. 164/2015 of 10 July 2015, p. 57436) dodatkowo ustawodawca przewiduje, że opłaty mogą być różnicowane w zależności od tego, czy ponowne wykorzystywanie odbywa się w celach komercyjnych czy nie.

Szwecja

Lag om ändring i lagen (2010:566) om vidareutnyttjande av handlingar från den offentliga förvaltningen; utfärdad den 21 maj 2015

W zakresie obliczania opłat w odniesieniu m.in. do muzeów akt prawny przewiduje możliwość pobierania opłat wyższych niż koszty krańcowe, nieprzekraczających jednak kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji. Ustawodawca przy obliczaniu całkowitego dochodu nie uwzględnił dodatkowych pozycji w postaci kosztów ochrony i ustalania praw.

Uwzględniony został także wyjątek przewidziany w Dyrektywie dający możliwość pobierania wyższych opłat przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych. Wyłączone spod wyjątku zostały jednak dokumenty, których gromadzenie, produkowanie, reprodukowanie i rozpowszechnianie wymaga od zainteresowanych organów sektora publicznego ponoszenia kosztów i uzyskiwania dochodów wystarczających na pokrycie znacznej części tych kosztów.

Dania

Lov om ændring af lov om videreanvendelse af den offentlige sektors informationer 2 June 2014

Ustawodawca zastosował jedną kategorię regulującą nakładanie opłat do wszystkich podmiotów zobowiązanych udostępniających informację sektora publicznego. Wskazano, że opłata może być pobierana na pokrycie dodatkowych kosztów związanych z udostępnianiem dokumentów i zbiorów danych do ponownego wykorzystywania. Możliwość pobierania opłat przez biblioteki, archiwa i muzea nie została w omawianym akcie uwzględniona jako osobny wyjątek.

Holandia

Wet van 24 juni 2015, houdende regels over het hergebruik van overheidsinformatie

Zasady regulujące obliczanie opłat w odniesieniu do bibliotek, muzeów i archiwów zostały określone artykuł 9 omawianego aktu.

Generalną zasadą przewidzianą w ww. akcie prawnym jest ograniczenie do kosztów krańcowych poniesionych w związku z ich reprodukowaniem, udostępnianiem i rozpowszechnianiem informacji sektora publicznego. W drodze wyjątku opłaty pobierane przez muzea i biblioteki w związku z udostępnianiem informacji do ponownego

wykorzystywania, nie może przekraczać kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji.

Drugim wyjątkiem przewidzianym w akcie jest możliwość pobierania opłat nieprzekraczających kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania i rozpowszechniania wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji przez organy sektora publicznego, które muszą uzyskiwać dochody w celu pokrycia znacznej części kosztów związanych z wykonywaniem swoich zadań publicznych.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
muzea państwowe	22	dane MKiDN	nakładanie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny
muzea samorządowe	315	dane MKiDN	nakładanie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny
podmioty zainteresowane otrzymaniem informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania	Brak danych		ponoszenie opłat za udostępnianie lub przekazywanie do ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego w celach innych niż badawczy, naukowy lub edukacyjny

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Projekt w ramach konsultacji publicznych został przekazany następującym podmiotom:

1. Biuro Komisji Krajowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Warszawie
2. Federacja Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki
3. Forum Związków Zawodowych
4. Ogólnopolskie Porozumienie Związków Zawodowych
5. Polski Komitet Narodowy Międzynarodowej Rady Muzeów ICOM
6. Rada do Spraw Muzeów przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego
7. Rada Ochrony Zabytków przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego
8. Sekcja Krajowa Muzeów i Instytucji Ochrony Zabytków NSZZ „Solidarność”
9. Sekretariat Kultury i Środków Przekazu KK NSZZ „Solidarność”
10. Stowarzyszenie Historyków Sztuki
11. Stowarzyszenie Konserwatorów Zabytków
12. Stowarzyszenie Muzealników Polskich
13. Stowarzyszenie Muzeów na Wolnym Powietrzu
14. Towarzystwo Opieki nad Zabytkami
15. Unia Metropolii Polskich
16. Unia Miasteczek Polskich
17. Związek Gmin Wiejskich Rzeczypospolitej Polskiej
18. Związek Miast Polskich

19. Związek Powiatów Polskich

20. Związek Województw Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414, z późn. zm.) projektowane rozporządzenie zostało udostępnione w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego (<http://bip.mkidn.gov.pl>).

W trakcie konsultacji publicznych uwagi do projektu zgłosiło trzynaście podmiotów.

Przewodniczący Rady do Spraw Muzeów przy Ministrze Kultury i Dziedzictwa Narodowego wyraził opinię, iż jeden maksymalny poziom stawek opłat może spowodować nacisk organizatorów, aby muzea nie różnicowały wysokości opłat, oraz pobieranie przez muzea opłat według stawek maksymalnych dla uniknięcia zarzutu niegospodarności przez niewykorzystanie możliwości powiększenia przychodów. Projektowane rozporządzenie określa jedynie stawki maksymalne i jest wykonaniem delegacji art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego (Dz. U. poz. 352). Ocena stosowania rozporządzenia przez organizatorów muzeów i przez muzea musi odbywać się w pełnej zgodzie z przepisami ww. ustawy, która jasno stanowi, że zasadą generalną jest przekazywanie informacji do ponownego wykorzystywania bezpłatnie, a tylko w określonych przypadkach mogą być nakładane opłaty, w tym przez muzea, o ile dotyczą przypadków przekazywania informacji do wykorzystywania w celach komercyjnych, i z wymogiem uwzględniania podczas ich naliczania kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Ponadto, zgodnie z przepisem art. 20 wspomnianej ustawy, na żądanie wnioskodawcy muzea będą zobowiązane wskazywać sposób obliczenia opłaty. Przepisy rozporządzenia nie mogą więc determinować i nie determinują stosowania stawek maksymalnych w każdym przypadku, ponieważ nie będą stosowane w oderwaniu od przepisów ustawy.

Ponadto Przewodniczący Rady do Spraw Muzeów postulował wskazanie w projekcie rozporządzenia, iż ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach: badawczym, naukowym, edukacyjnym i informacyjnym jest z zasady bezpłatne. Uwaga została częściowo uwzględniona przez wskazanie w § 1 projektu, iż rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym, nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi.

Uwaga Przewodniczącego Rady do Spraw Muzeów wskazująca, iż wraz z postępem technologicznym skutkującym ponoszeniem przez muzea nakładów na sprzęt, oprogramowanie – szybkie starzenie dotychczasowych formatów zapisów – będzie konieczne wykonywanie nowych wizerunków muzealnych i artefaktów celem ich udostępniania, została wyjaśniona. Projektowane rozporządzenie nie dotyczy zakresu obowiązków muzeów z tytułu przekazywania informacji do ponownego wykorzystywania. Określa jedynie maksymalne stawki, które są górną granicą dla nakładania przez te instytucje kultury opłat w przypadkach określonych w ww. ustawie. Zgodnie zaś z ustawą opłaty powinny uwzględniać jedynie określone kategorie kosztów, z obowiązkiem wskazania sposobu ich obliczenia na żądanie wnioskodawcy. Odnośnie uwagi dotyczącej nośników udostępnianej informacji wyjaśniono, że art. 2 ust. 1 wspomnianej ustawy wskazuje, iż przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej, a art. 10 ust. 2, że „Podmioty zobowiązane nie są obowiązane do tworzenia informacji sektora publicznego, ich przetwarzania w sposób lub w formie wskazanych we wniosku o ponowne wykorzystywanie oraz sporządzania z nich wyciągów, jeżeli spowoduje to konieczność podjęcia nieproporcjonalnych działań przekraczających proste czynności.”

Prezes Stowarzyszenia Historyków Sztuki zgłosił uwagę dotyczącą propozycji dodania w § 1 projektu jednostki redakcyjnej wskazującej, iż nie pobiera się opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego wymienionych w § 2, w celach badawczych, naukowych lub edukacyjnych, potwierdzonych odpowiednim wnioskiem do muzeum. Uwaga została częściowo uwzględniona przez wskazanie w § 1 projektu, iż rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym, nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi.

Muzeum Historii Polski w Warszawie postulowało obniżenie projektowanych maksymalnych stawek opłat. Wyjaśniono, że rozporządzenie określa stawki maksymalne - każde z muzeów będzie zobowiązane naliczać je zawsze indywidualnie w odniesieniu do każdego wniosku i z uwzględnieniem jedynie realnych kosztów z kategorii wskazanych w ustawie z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Nie jest zatem dopuszczalne

naliczanie opłat innych niż uwzględniających realne koszty, co może być zweryfikowane przez wnioskodawcę zgodnie z uprawnieniem wynikającym z art. 20 ww. ustawy. Stawki maksymalne bazują na uśrednieniu danych przekazanych przez muzea i określają nieprzekraczalną barierę dla naliczanych opłat.

Ponadto Muzeum Historii Polski w Warszawie wyraziło opinię, iż wprowadzenie maksymalnych stawek ograniczy dostęp do zasobów kultury, któremu sprzyja dyrektywa 2013/37/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniająca dyrektywę 2003/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego (Dz. Urz. UE L 175/1). Przedmiotowe stawki opłat nie ograniczą dostępu do zasobów kultury, gdyż ich wprowadzenie stanowi wykonanie delegacji ustawy wdrażającej dyrektywę do polskiego porządku prawnego i ma na celu zapewnienie zgodnych z prawem warunków przekazywania informacji do ponownego wykorzystywania. W odpowiedzi na uwagę Muzeum odnoszącą się do przedstawionej wyżej opinii w zakresie ograniczenia dostępu do zasobów kultury i wyrażonego w związku z tym stanowiska dotyczącego możliwego konfliktu z misją publiczną muzeów i ich rolą zdefiniowaną w ustawie z dnia 21 listopada 1996 r. o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987, z późn. zm.), wyjaśniono, że projektowane rozporządzenie ma na celu wykonanie ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, której przepisy sprzyjają realizacji misji i zadań publicznych muzeów państwowych i muzeów samorządowych. Należy zwrócić uwagę, że stawki maksymalne mają zastosowanie jedynie do przekazywania informacji w celu ponownego wykorzystywania w celach komercyjnych. Ponadto, o ile będą miały zastosowanie, nie będą zwalniać muzeów z każdorazowego naliczania opłat nieprzekraczających sumy kosztów określonych w ustawie wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji nie wyższym niż 5 punktów procentowych powyżej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego.

Muzeum Narodowe w Krakowie postulowało uwzględnienie kosztów ponoszonych przez muzea z tytułu ustalenia praw (depozyty, prawa autorskie) i ewentualnej konieczności przetwarzania danych zgodnych z zadaniem przez wnioskodawcę kryterium dotyczących np. depozytów, a także, aby stawki opłat odnoszące się do godzinowego kosztu pracy umożliwiały dokonanie w odpowiedni sposób wyceny przygotowania informacji w konkretnym przypadku. Wysokość ww. stawek opłat ustalono w sposób określony w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. O ile przedmiotowe stawki będą miały zastosowanie przy rozpatrywaniu danego wniosku (tzn. o ile będzie on dotyczył wykorzystywania informacji w celach komercyjnych), to muzea będą zobowiązane naliczać opłaty nieprzekraczające projektowanych stawek. Przede wszystkim wysokość stawek nie może przekraczać sumy kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw wraz z rozsądnym zwrotem z inwestycji, jednak nie wyższym niż 5 punktów procentowych powyżej stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego.

Muzeum Narodowe w Warszawie zgłosiło zastrzeżenie dotyczące projektowanych maksymalnych stawek opłat wskazanych w § 2 pkt 1 i 3 lit. a, wyrażając opinię, iż wysokość ww. stawek jest zbyt niska. Wyjaśniono, że przedmiotowe stawki opłat bazują na danych przekazanych przez muzea. Przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę dane będące wynikiem rozpoznania kosztów udostępniania informacji w muzeach, w tym w muzeach, które dysponują największymi zasobami zbiorów. Wobec skali rzeczywistych opłat wynikających z danych uzyskanych w ww. sposób, stawki określone w rozporządzeniu odzwierciedlają koszt uśredniony.

Dyrektor Muzeum Historycznego Miasta Krakowa zgłosił postulat dookreślenia w projekcie rozporządzenia celu w jakim wnioskodawca zamierza wykorzystać informację. Uwagę uwzględniono częściowo. Wyjaśniono, że projekt rozporządzenia stanowi wykonanie upoważnienia zawartego w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego i dotyczy jedynie przypadków udostępniania lub przekazywania informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym. Uznając uwagę częściowo za uzasadnioną w § 1 projektu wskazano, iż rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w celach innych niż niekomercyjne o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym, nakładanych przez podmioty zobowiązane będące muzeami państwowymi lub muzeami samorządowymi.

W związku z wyrażoną przez Dyrektora Muzeum Historycznego Miasta Krakowa opinią, iż ww. stawki opłat wydają się być niezadowalające, wyjaśniono, że przedmiotowe stawki opłat bazują na danych przekazanych przez muzea, zatem nie jest uzasadniony zarzut ustalenia ich na zbyt niskim poziomie. Ponadto Dyrektor Muzeum Historycznego Miasta Krakowa postulował wprowadzenie kryterium okresu i częstotliwości wykorzystywania informacji. Uwzględnienie postulatu przekraczałoby zakres upoważnienia ustawowego zobowiązującego ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do wydania w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji

przedmiotowego rozporządzenia. Został zgłoszony również postulat odrębnego naliczania kosztu bezpośredniego przekazania informacji sektora publicznego, ponoszonego np. w związku z wysyłką danej informacji drogą pocztową, który nie został uwzględniony. Muzea podczas naliczania opłat mogą uwzględniać jedynie koszty wskazane w ustawie – projekt rozporządzenia dotyczy określenia stawek maksymalnych – przedmiotem jego regulacji nie jest ani poszerzenie ani zawężanie zakresu kosztów. Odnosząc się natomiast do wątpliwości Dyrektora Muzeum Historycznego Miasta Krakowa w zakresie pozbawienia możliwości pozyskiwania przez muzea środków finansowych z tytułu udzielanych licencji w związku z wejściem w życie ww. ustawy, wyjaśniono, że projektowane rozporządzenie nie tworzy i nie ogranicza możliwości pozyskiwania środków finansowych z tytułu udzielanych licencji – są to kwestie regulowane w ustawie.

Propozycja Polskiego Komitetu Narodowego ICOM w zakresie podniesienia projektowanych stawek opłat w sytuacjach szczególnych, gdy wykonanie kopii dokumentacji wymaga nietypowych nakładów, np. w muzeach przemysłowych, technicznych, przyrodniczych lub archeologicznych, nie została uwzględniona. Wyjaśniono, iż realizacja propozycji PKN ICOM stanowiłaby przekroczenie upoważnienia ustawowego, zawartego w art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, zobowiązującego ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego do określenia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw informatyzacji maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe – odstępstwa nie są przewidziane w ustawie i z tej przyczyny niemożliwe do wprowadzenia do projektowanego aktu wykonawczego.

Centrum Cyfrowe Projekt: Polska wyraziło opinię, iż wysokość maksymalnych stawek opłat jest sprzeczna z intencjami wspomnianej dyrektywy. Wyjaśniono, że projektowana wysokość opłat nie jest sprzeczna z intencjami przedmiotowej dyrektywy wspierania ponownego wykorzystywania informacji, gdyż projekt rozporządzenia nie „proponuje opłat”, a określa ich stawki maksymalne, a także stanowi wykonanie delegacji ustawy wdrażającej dyrektywę do polskiego porządku prawnego i ma na celu zapewnienie zgodnych z prawem warunków przekazywania informacji ponownego wykorzystywania. Natomiast podział na grupy kosztowe bazuje na uśrednieniu skali danych uzyskanych w wyniku rozpoznania aktualnej sytuacji w muzeach w tym zakresie.

Uwaga Centrum Cyfrowego Projekt: Polska dotycząca braku związku przedmiotowych stawek z realnymi kosztami, w tym stwierdzenie, iż podział na grupy kosztowe ze względu na nośnik nie odzwierciedla kosztów rzeczywistych, została wyjaśniona. Przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę przede wszystkim dane będące wynikiem rozpoznania realnych kosztów udostępniania informacji dotyczących zbiorów gromadzonych przez muzea, w tym przez muzea, które dysponują największymi ich zasobami w Polsce.

Odnosząc się do uwagi Centrum Cyfrowego Projekt: Polska dotyczącej wysokości projektowanych stawek opłat w odniesieniu do płacy minimalnej, wyjaśniono, że projektowane rozporządzenie określa maksymalne stawki opłat uwzględniające zakres kosztów wskazanych w ustawie, w tym kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw oraz bazuje na realnych danych dotyczących udostępniania informacji w muzeach.

Przedstawioną przez Centrum Cyfrowe Projekt: Polska uwagę wskazującą na brak w projekcie rozporządzenia wytycznych co do określenia wysokości opłat pobieranych przez muzea i stwierdzenia, że muzea będą pobierać maksymalne opłaty, wyjaśniono, iż fakt określenia w projekcie rozporządzenia maksymalnych stawek opłat nie determinuje praktyki ich stosowania w każdym przypadku, gdyż zapobiega temu ustawowy wymóg uwzględniania podczas ich naliczania przez muzea kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw oraz, zgodnie z przepisem art. 20 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego - obowiązek wskazywania na żądanie wnioskodawcy sposobu obliczenia opłaty.

Zgłoszony przez Centrum Cyfrowe Projekt: Polska postulat zaniechania pobierania opłat za udostępnianie zdigitalizowanych materiałów nie został uwzględniony. Określenie wysokości maksymalnych stawek opłat jest wykonaniem delegacji ustawowej i nie rodzi obowiązku nakładania opłat, gdyż byłoby to niezgodne z ustawą. Każdy wniosek będzie rozpatrywany indywidualnie, a muzea będą uprawnione do niepobierania opłat, a także zobowiązane do uwzględniania przy ich obliczaniu kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Stawki maksymalne nie będą miały zastosowania w przypadku udostępniania informacji do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

W związku z postulatem Centrum Cyfrowego Projekt: Polska, aby opłaty z tytułu udostępniania cyfrowych zasobów nie były traktowane jako źródło środków finansowych na digitalizację zasobów muzeów, wyjaśniono, iż projektowane rozporządzenie określa stawki maksymalne i jest w tym zakresie jedynie realizacją obowiązku nałożonego na ministra

właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego, wynikającego z art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego. Ustawa określa zaś jakie koszty powinny być uwzględnione przy ustalaniu wysokości opłaty. Zasady gospodarowania środkami finansowymi uzyskanymi z tytułu opłat za ponowne wykorzystywanie pozostają poza zakresem regulacji.

Odnosząc się do uwag Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki dotyczących wysokości projektowanych maksymalnych stawek opłat wyjaśniono, iż przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę dane będące wynikiem rozpoznania kosztów udostępniania informacji w muzeach, w tym w muzeach, które dysponują największymi zasobami zbiorów. Wobec skali rzeczywistych opłat wynikających z danych uzyskanych w ww. sposób, stawki określone w projektowanym rozporządzeniu odzwierciedlają koszt uśredniony. Wysokość projektowanych maksymalnych stawek zapewnia możliwość stosowania opłat w rozpiętości uzależnionej od indywidualnego charakteru i zakresu wniosku oraz od cech i zakresu informacji, której będzie dotyczył wniosek. Zgodnie zaś z przepisem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, ustalając wysokość opłaty muzea będą zobowiązane uwzględniać koszty gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Z kolei art. 20 ww. ustawy gwarantuje, iż każdy wnioskodawca będzie mógł zażądać od muzeum wskazania sposobu obliczenia opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w ramach realizacji wniosku. Przytoczone przez Federację Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki przykłady firm prywatnych nie odzwierciedlają charakteru zadań wykonywanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe w tym zakresie. Ponadto zakres czynności wykonywanych przez wskazane firmy i ich pracowników nie jest tożsamy z zakresem prowadzonej przez muzea działalności i zakresem zadań ich pracowników. Firmy te nie mają obowiązku m.in. zabezpieczenia i konserwacji zbiorów, nie ponoszą więc dodatkowych kosztów z tego tytułu i stosują inne opłaty, które nie uwzględniają kosztów gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw.

Ogólnopolskiemu Porozumieniu Związków Zawodowych popierającemu stanowisko Federacji Związków Zawodowych Pracowników Kultury i Sztuki, przedstawiono wyjaśnienia udzielone Federacji.

Dyrektor Instytutu Kultury Miejskiej w Gdańsku wyraził opinię, iż wysokość projektowanych stawek opłat może stanowić zagrożenie dla procesu digitalizacji zbiorów oraz utracenie szansy na zdemokratyzowanie dostępu do kultury. Wyjaśniono, że obowiązek udostępniania informacji publicznej przez muzea do ponownego wykorzystywania nie zależy od nośnika i formy tej informacji. Postać cyfrowa nie jest jedyną w jakiej przedmiotowa informacja powinna być udostępniana, gdyż ustawa z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego wskazuje w art. 2 ust. 1, że przez informację sektora publicznego należy rozumieć każdą treść lub jej część, niezależnie od sposobu utrwalenia, w szczególności w postaci papierowej, elektronicznej, dźwiękowej, wizualnej lub audiowizualnej. Demokratyczny dostęp do kultury rozumiany jako zapewniany dla wszystkich podmiotów na tych samych zasadach wynika z ww. ustawy, realizację którego przewiduje projektowany akt wykonawczy.

Kolejna uwaga Instytutu Kultury Miejskiej w Gdańsku zawierała opinię, iż wysokość ww. opłat ograniczy skalę ponownego wykorzystywania cyfrowych zasobów, któremu miała sprzyjać wspomniana dyrektywa. Wyjaśniono, że projektowana wysokość opłat nie jest sprzeczna z celami ww. dyrektywy i nie ogranicza ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego, gdyż wprowadzona zostanie aktem wykonawczym stanowiącym wykonanie delegacji ww. ustawy wdrażającej dyrektywę do polskiego porządku prawnego i mającym na celu zapewnienie zgodnych z prawem warunków przekazywania przedmiotowych informacji.

Ponadto Instytut Kultury Miejskiej w Gdańsku wyraził stanowisko, że bariera finansowa projektowanych stawek opłat wykluczy wielu potencjalnych użytkowników treści zasobów cyfrowych. Wyjaśniono, iż obowiązek określenia stawek opłat wynika z ww. ustawy i są to stawki maksymalne, które nie będą miały zastosowania wobec wnioskodawców planujących wykorzystanie pozyskanej informacji w celach niekomercyjnych.

Dyrektor Instytutu Kultury Miejskiej w Gdańsku postulował także, aby przedmiotowe stawki opłat oddawały realną wycenę godzinową pracy muzealników. Wyjaśniono, że muzea państwowe i muzea samorządowe są instytucjami o różnicowanej wielkości, w tym zwłaszcza co do objętości i różnorodności gromadzonych zbiorów oraz co do zakresu udostępnianych przez nie informacji na temat zbiorów. Stawki maksymalne określone w projekcie rozporządzenia zapewniają możliwość stosowania ich w rozpiętości uzależnionej od indywidualnego charakteru i zakresu wniosku oraz od cech i zakresu informacji, której będzie dotyczył wniosek. Poza tym, zgodnie z art. 18 ust. 2 wspomnianej ustawy, ustalając wysokość opłaty muzea będą uwzględniać koszty gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Z kolei przepis art. 20 tej ustawy gwarantuje, iż każdy wnioskodawca

będzie mógł zażądać od muzeum wskazania sposobu obliczenia opłaty za ponowne wykorzystywanie w ramach realizacji wniosku.

Dyrektor Małopolskiego Instytutu Kultury w Krakowie również wyraził opinię, iż projektowane stawki opłat zostały zawyżone, bariera finansowa wykluczy wielu potencjalnych użytkowników zasobów sztuki i kultury polskich instytucji kultury, zwłaszcza muzeów, a także stwierdził, iż propozycja jest sprzeczna z intencjami wspomnianej dyrektywy. Przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę dane będące wynikiem rozpoznania kosztów udostępniania informacji w muzeach, w tym w muzeach, które dysponują największymi zasobami zbiorów. Wobec skali rzeczywistych opłat wynikających z danych uzyskanych w ww. sposób, stawki określone w rozporządzeniu odzwierciedlają koszt uśredniony. Nie jest zatem uprawniony zarzut, iż wysokość stawek jest znacznie zawyżona. Nie jest także uprawniony zarzut, iż samo określenie stawek stanowi barierę finansową o charakterze wykluczającym, ponieważ obowiązek ich określenia wynika z ustawy oraz są to stawki maksymalne, a także są to stawki, które nie będą miały zastosowania wobec wnioskodawców planujących wykorzystanie pozyskanej informacji w celach niekomercyjnych. Propozycja stawek maksymalnych nie jest sprzeczna z intencją dyrektywy wspierania ponownego wykorzystywania informacji, gdyż projekt rozporządzenia w tej sprawie stanowi wykonanie delegacji ustawy wdrażającej dyrektywę do polskiego porządku prawnego i ma na celu zapewnienie zgodnych z prawem warunków przekazywania informacji do ponownego wykorzystywania.

Małopolski Instytut Kultury w Krakowie postulował ustalenie stawek adekwatnych i oddających realną wycenę godzinową pracy muzealników, a także ustalenie preferencyjnych stawek dla zamówień realizowanych na rzecz jednostek sektora publicznego i organizacji pozarządowych. Odnosząc się do ww. postulatów wskazano, że muzea państwowe i muzea samorządowe są instytucjami o zróżnicowanej wielkości, w tym zwłaszcza co do objętości i różnorodności zbiorów oraz co do zakresu udostępnianych przez nie informacji na temat zbiorów. Stawki maksymalne określone w projekcie rozporządzenia zapewniają możliwość stosowania ich w rozpiętości uzależnionej od indywidualnego charakteru i zakresu wniosku oraz od cech i zakresu informacji, której wniosek będzie dotyczył. Poza tym, zgodnie z art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, ustalając wysokość opłaty muzea będą uwzględniać koszty gromadzenia, produkowania, reprodukcji, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw, a art. 20 ww. ustawy zapewni, iż każdy wnioskodawca będzie mógł zażądać od muzeum wskazania sposobu obliczenia opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w ramach realizacji każdego wniosku. Ponadto wskazano, że rozporządzenie nie może ustalać preferencyjnych stawek dla zamówień realizowanych na rzecz jednostek sektora publicznego i organizacji pozarządowych, ponieważ wykraczałoby w tym zakresie poza delegację art. 18 ust. 3 ww. ustawy, która takich preferencji nie przewiduje. Należy jednak zaznaczyć, iż sam fakt, że rozporządzenie ma zastosowanie jedynie do realizacji wniosków dotyczących przekazywania informacji do ponownego wykorzystywania w celach komercyjnych, oznacza, że ustawodawca przewidział jednak preferencję dla tych podmiotów, które będą ubiegać się o pozyskanie z muzeów informacji do ponownego wykorzystywania w celach niekomercyjnych o charakterze badawczym, naukowym lub edukacyjnym.

Stowarzyszenie Sieć Obywatelska Watchdog Polska wyraziło opinię, iż wysokość projektowanych stawek opłat jest sprzeczna z celami dyrektywy, ma charakter ograniczająco-blokujący. Wyjaśniono, że projektowana wysokość opłat nie jest sprzeczna z intencjami ww. dyrektywy i nie ma ww. charakteru, gdyż wprowadzenie stawek stanowi wykonanie delegacji ustawy wdrażającej dyrektywę do polskiego porządku prawnego, co ma na celu zapewnienie zgodnych z prawem warunków przekazywania informacji do ponownego wykorzystywania. Ponadto wskazano, iż przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę dane wynikające z dotychczasowej działalności muzeów w zakresie udostępniania zbiorów. Projektowana wysokość stawek odnosi się do realiów pracy muzeów i sprzyja ujednoczeniu i uczynieniu przejrzystymi zasad naliczania opłat, co obecnie odbywa się na zasadach ogólnych wynikających z przepisu art. 25 ust. 1 i 2 oraz art. 25a ust. 2 i 3 ustawy z dnia 21 listopada o muzeach (Dz. U. z 2012 r. poz. 987, z późn. zm.).

Stowarzyszenie zgłosiło również uwagę dotyczącą przesłanek, które doprowadziły do zaproponowania maksymalnych stawek opłat w konkretnych wysokościach. Wyjaśniono, iż przy ustalaniu maksymalnych stawek opłat za ponowne wykorzystywanie nakładanych przez muzea państwowe i muzea samorządowe brano pod uwagę dane będące wynikiem rozpoznania kosztów udostępniania informacji w muzeach, w tym w muzeach, które dysponują największymi zasobami zbiorów. Wobec skali rzeczywistych opłat wynikających z danych uzyskanych w ww. sposób, stawki określone w rozporządzeniu odzwierciedlają koszt uśredniony.

Stowarzyszenie wyraziło także opinię, iż projektowane stawki opłat sprawią, że w praktyce nie dojdzie do komercyjnego, ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego. Wyjaśniono, iż projektowane rozporządzenie jest zgodne z podstawą prawną, na jakiej go opracowano. Ustawodawca wskazał, iż ewentualne zastosowanie opłat przez muzea

musi być zgodne z przepisem art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 25 lutego 2016 r. o ponownym wykorzystywaniu informacji sektora publicznego, tj. ustalając wysokość opłaty muszą one uwzględniać koszty gromadzenia, produkowania, reprodukowania, rozpowszechniania, ochrony i ustalania praw. Wnioskodawca zaś, zgodnie z art. 20 ww. ustawy ma prawo oczekiwać informacji o sposobie obliczenia opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego w odniesieniu do złożonego w tym zakresie wniosku.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]											
	2015	2016	2017	2018	2019	2020	2021	2022	2023	2024	2025	Łącznie (0-10)
Dochody ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Wydatki ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
Saldo ogółem	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

Źródła finansowania

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń

Projektowana regulacja nie spowoduje skutków finansowych dla sektora finansów publicznych, w tym dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)	
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z ..... r.)	duże przedsiębiorstwa	0	0	0	0	0	0	0	
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	0	0	0	0	0	0	0	
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	0	0	0	0	0	0	0	
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	Brak wpływu.							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Brak wpływu.							

	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	Brak wpływu.
Niemierzalne	(dodaj/usuń)	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane rozporządzenie nie będzie miało wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw.	
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu		
☒ nie dotyczy		
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	☐ zwiększenie liczby dokumentów ☐ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:	
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.	☐ tak ☐ nie ☐ nie dotyczy	
Komentarz:		
9. Wpływ na rynek pracy		
Przedmiotowy akt prawny nie będzie miał wpływu na rynek pracy.		
10. Wpływ na pozostałe obszary		
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☐ inne	☐ demografia ☐ mienie państwowe	☐ informatyzacja ☐ zdrowie
Omówienie wpływu	Brak wpływu.	
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego		
Na bieżąco, w przypadku wystąpienia z wnioskiem o udzielenie lub przekazanie informacji sektora publicznego do ponownego wykorzystywania.		
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?		
Ewaluacja efektów projektu nie będzie prowadzona, gdyż projekt określa wyłącznie maksymalne opłaty za ponowne wykorzystywanie informacji sektora publicznego.		
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)		